

Ավետիք Իսահակյան

Տախներ հետո դարձա հայրենիք.

Տախներ հետո դարձա հայրենիք.

Աշուն էր անդորր՝ դեղին դաշտերում:

Սարերի գլխին նոր ձյուն էր իջել.

Արագիլները ճահիճների շուրջ

Հավաքվել էին չըվելու համար:

Գնում են մենակ մեր գյուղը խղճուկ.

Ահա մեր դռան բարդիները հին,

Լուռ օրորելով կատարները մերկ,

Հեովից քայլ առ քայլ մոտենում են ինձ:

Մեր տունը, ավա՞ղ, ավեր է հիմա,

Ավեր-ավերակ ջրադացը մեր,

Մի վայրկյանի մեջ տարերքը դաժան

Զարկել չի թողել քար-քարի վրա:

Նստում են տխուր մեր ավեր դռան

Այն սալաքարին, ուր նստում էին

Հայրըս ու մայրըս, մեղմ երեկոյին:

Նստել են մենակ, ես հիմա արդեն,

Մենակ եմ, - չկան սիրելիներս,

Եղբայրներ, քույրեր – բոլորը չըկան:

Նայում են մեր տան լուռ բեկորներին –

Անցել է անդարձ, ամեն ինչ անցել,

Եվ ես էլ հիմա – ծեր եմ արդեն ես:

1926

Ղազարապատ